

сая, че българете и аланете сж биле родствени сарматски племена.

5. *Тербелъ* или *Тервелъ*, приемникътъ на Аспаруха. Ние не виждаме никакво основание, както е направилъ Шафарикъ, да не признаваме въ това име присхтствието на славянки корѣнъ. За примѣръ на погрѣшните филологически тълкования на знамѣнитиятъ славистъ ние ще да приведемъ слѣдующето. Константинъ Богрянородни въ своето сжчинение „За управлението на империята“ (гл. 34) говори, че названието на областта *Тервуния* или Тербуния на славянски езикъ означава „укрѣпенно мѣсто“ (твѣрдина). Струва ми са, че това указание е твѣрде ясно. Но изъ сжвременниятъ славянски езикъ не е лесно да са обясни такова едно значение, и Шафарикъ преспокойно го е отхвърлилъ. Той утвѣрдява, че Константинъ въ тоя случай „е погрѣшилъ твѣрде много“, защото въ друго едно негово сжчинение („За обрядите на византийскиятъ дворъ“), „преправенно впрочемъ въ XI вѣкъ“, прочитае *Травуни*, а въ сѣрбските грамоти *травунийска земя*. Отъ тука Шафарикъ заключава, че тая дума е собствено иллиро-латинската *Трансвуния*, а въ славянскиятъ преводъ *Захлумие*, и че въ сѣки случай сжвременното название на тая областъ Требинѣ „по никакавъ начинъ не означава твѣрдина, както тълкува това Константинъ“. (Славян. Древ. т. I., кн. 2., стр. 445). А ние видиме, че въ настоящето тълкование излиза правъ византийскиятъ императеръ отъ X вѣкъ, а не славянскиятъ филологъ отъ XIX столѣтие. Изпърво, Шафарикъ не е зель въ внимание до